

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Ἐγείνε τόσος πύταγος καὶ τόση χασμωδία εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀποδιώσαντος πρέσβειος τῆς Τουρκίας διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἐξ ἀπρονοησίας ἡ νεκροφόρος ἀμαξία ἐφ' ἧς ἀπετέθη τὸ φέρετρον ἔφερεν εἰς τὴν κορυφὴν τὸν σταυρὸν καὶ ἐδέησε ν' ἀφαιρεθῇ ἐκεῖ πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ τεθνεώτος τὸ χριστιανικὸν τοῦτο σύμβολον πρὸς κοινὸν σκάνδαλον χριστιανῶν καὶ τούρκων.

Εἰς τῶν παρεστῶτων βλέπων ἓνα λοχίαν ἀρειμανίως κόπτοντα διὰ τοῦ ξίφους τοῦ τὸν ξύλινον σταυρὸν τῆς ἀμάξης, ἀνέκραξε μετ' ἐκφράσεως ἀπεριγράπτου οἴκτου:

— Τὸν κακομοῖρην τὸν Ἀγκιάχ! τοῦ ἔβγαλαν τὸ σταυρὸ ὥς νὰ τὸν θάψουν!

††

Καὶ ὁ εἰς σταυρὸς μᾶς ἐνθύμισε τὸν ἕτερον, τὸν παρὰ τὸν Ὑμηττὸν Σταυρὸν, ὅπου ἔγινεν ἡ πλαστὴ μάχη. Ἰδοὺ μία ἡχὼ ἐξ αὐτῆς παραλειφθεῖσα.

Δύο στρατιῶται εὐρόντες ὀλίγην εὐκαιρίαν ἐν στιγμῇ διαλείμματος ἀπομακρύνονται καὶ ἐξαπλοῦνται μακαρίως ἐπὶ τῆς γλῶσσης. Περὶ τυχαίως ἐκείθεν εἰς ἀξιωματικὸς καὶ βλέπων αὐτούς:

— Βρὲ σεῖς, τί κάμνετε αὐτοῦ: ἐρωτᾷ ὀργίλος καὶ ἀπορῶν.

— Μὴ... ἀφοῦ εἶνε ψευτοπόλεμος, ἀπαντᾷ ἐτοιμῶς εἰς τῶν στρατιωτῶν, κάνομε καὶ ἐμεῖς τοὺς σκοτωμένους!

††

Ὁ ἐν Πειραιῇ καθηγητὴς τῆς γαλλικῆς κ. Ἀμλέτος ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν νέας ἐφημερίδος, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Οὐγκώ».

Πληροφοροῦμεθα ὅτι μετὰ τοῦτο θέλει ἐκδοθῇ καὶ περιοδικὸν σύγγραμμα ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀλφρέ δὲ Μυσσέ», οὗ τὴν διεύθυνσιν θέλει ἀναλάβῃ ὁ Ἐμπορος τῆς Βενετίας.

††

Τὸ καταλληλότερον δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους θὰ ᾔτο, ἂν ἠδύνατο νὰ δωρηθῇ, νὰ χαρίσῃ τις... ὀλίγη χάρις εἰς τοὺς συντάκτας τῶν περισσοτέρων ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων.

††

Εἰς τὴν προχθεσινὴν ἐορτὴν τῆς ἀνευ ἀκαδημαϊκῶν Ἀκαδημίας μας, ὁ μόνος Ἀθάνατος, ὅστις παρευρίσκετο, ᾔτο ὁ φίλος κ. Θρασύδουλος Ἀγγελόπουλος.

††

Καὶ ἐν νόστιμον λόγιον ἐνὸς καθηγητοῦ μας, καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχιζε νὰ εἰσπορμᾷ τὸ πλῆθος καὶ ἐπεφάνησαν δύο κλητῆρες πρὸς συγκράτησιν αὐτοῦ:

— Ἀ! νά! κλητῆρες ἔρχονται! Τώρα θ' ἀρχίσῃ ἡ ἀταξία!...

††

Εἰς Μεσσήνιος παρατηρῶν τὸν Προμηθεά:

— Τί ἀνόητοι νὰ τοῦ ἀποδίδουν τόσας τιμὰς! Ὁ Κουμουνδούρος ᾔτο πολὺ ἀνώτερος. Αὐτὸς ἐδῶ ὑπῆρξεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ πυρὸς μόνον, ἐνῶ ὁ Κουμουνδούρος ὑπῆρξεν ὁ ἄνθρωπος τοῦ πυρὸς... καὶ τοῦ σιδήρου.

††

Καὶ μία φιλοσοφικὴ σκέψις κατὰ τὴν διὰ τοῦ κήπου ἐξοδόν:

— Λέγουν ὅτι τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπου λείπει ἀπὸ τὴν Ἀκαδημίαν μας εἶνε οἱ ἀθάνατοι. Δὲν ἔρχονται νὰ ἰδοῦν πόσους ἔχουν φυτευμένους τριγύρω τῆς;

Κόθορνο!

νὰ μᾶς παρουσιάσῃ εἰς τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ. Αἰέτορ-
ταὶ μᾶς ἀπησχόλησαν καὶ ἐφάγαμεν — ὁ πληθυντικὸς οὗτος
εἶνε ἀρκετὰ παρακεκινδυνευμένους κατὰ τὰς παρούσας ἡμέρας
τοῦ περὶ εἰσφορῶν νόμου, ἀλλ' ἄς εἶνε! — τοὺς κούρκους μας
χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶμεν τὴν παρὰ τὰ σύνορα ὑπάρχουσαν μό-
νην αὐτῶν ὁμοιοκαταληξίαν.

Ἡ συνεκδοχὴ τῶν εἰκόνων τοῦ πανοράματος ἔφθασεν εἰς
τὸ πέρας· ὅπισθεν αὐτῶν εὐρίσκεται ἀπλοῦν παραπέτασμα
φέρον ἀντὶ πάσης ἄλλης παραστάσεως τὸν ἀριθμὸν 1886.

Τί νὰ κρύπτεται ἄρά γε ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος αὐ-
τοῦ; Σοβαρώτερα πράγματα ἐκείνων ἅτινα μέχρι τοῦδε εἶ-
δομεν ἢ συνέχεια σκηνῶν ἱλαροτραγωδίας; Εἴφῃ ἀληθῆ ἀπα-
στράπτοντα καὶ ὅπλα κροτοῦντα ἢ ἐπανάληψις τῶν πολεμικῶν
ἀθυρμάτων ἅτινα δωροῦνται εἰς σπιθαμιαίους μαχητὰς κατὰ
τὰς ἡμέρας ταύτας; Αἱ δάφναι ἄστιναις ἐλησμονήσῃ νὰ κο-
μίσῃ ὁ Δεκέμβριος, ἢ τὸ νεοθαλὲς γρασιδίον τὸ ἐν τῇ βουλῇ
πολυύμνητον, τὸ φυόμενον ἀφθόνως εἰς τοὺς ἀγρούς κατὰ τὰς
πρώτας πρωΐμους ἐαρινὰς ἡμέρας;

Τίς δύναται νὰ τὸ εἴπῃ καὶ νὰ τὸ προμαντεύσῃ; Τίνος τὸ
ἔρμα δύναται νὰ ἰδῇ εὐκρινῶς εἰς τὸ μελαμβραθὲς χάσμα τοῦ
χρόνου;

Καὶ ἰδοὺ ἡ μόνη ἐπὶ ζωῆς μου περίστασις καθ' ἣν ἐπεθύ-
μησα νὰ ἐξομοιωθῶ μὲ τὸν βουλευτὴν ἐκεῖνον τοῦ ὁποίου τὸ
ὀξύδερκὲς βλέμμα ἠδυνήθη νὰ ἰδῇ τὸ σκοτεινότερον πρᾶγμα
τοῦ κόσμου, τὸ μέλλον τοῦ κ. Παπαμιχαλοπούλου.

Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΟΡΤΑΙ

Χριστούγεννα, Ἀη Βασίλει, Φῶτα,
Ἀποκριαῖς, Λαμπρά, καὶ κάθε σχόλη
Οἱ Ἕλληνες περνοῦν ζωὴ καὶ κόπτα,
καὶ λειτουργοῦν καὶ ξεφαντόνουν ὅλοι.
Μὰ ἐθνικὴ γιορτὴ μας μὲν θὰ μείνῃ
μὲν μόνη, ἢ Ἀγία μας... Εἰρήρη!

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΚΙΑΧ

Ἀγκιάχ, ὅταν ἐκήδενσαν τὸ αἶψυχό σου σῶμα
ἂν ἔβλεπες πῶς ἔσπασαν καὶ τὸ σταυρὸ ἀκόμα
ὅπου στή νεκροφόρο σου εὐρέθη στηλωμένος,
καὶ σὺ ὁ ἴδιος θάμενες σὰν ἀποσβολωμένος
καὶ θάβγαζες καμμὰ φωνή, ἐφέντη μου, μεγάλη:
«Σταυρὲ βοήθει με»!... καὶ εὐθὺς θὰ ξεψύχοῦσες πάλι!

